

Ako vznikol ruženec?

Modlitba by mala byť súčasťou života každého kresťana, lebo je cestou k cieľu. Cieľom ľudského snaženia a putovania je spása duše. Môže ju dosiahnuť cez rôzne spôsoby a s využitím prostriedkov na to určených. Jednou z foriem modlitby je aj kontemplácia. Ruženec je obľúbenou pobožnosťou väčšiny katolíkov. V nej si každý môže premeditovať celú kresťanskú filozofiu a celý život Kristov. Je to reťaz rozdelená na päť častí po desať zrníek. Tým, že v ruke držíme ruženec a prstami ideme z jedného zrnka na druhé, napomáhame disciplíne svojho ducha, aby sme sa nerozptýlili v myšlienkach. Ruženec je posvätná vec, ku ktorej sa viažu modlitby, rozjímania a duchovná potecha. Dušou každej modlitby je nazeranie na Boha. Pre mnohých je ticho predpokladom pokojnejšieho uvažovania, no predsa zostáva v platnosti, že posvätné slová Otčenáša a Zdravasov tvoria brehy, medzi ktorými nerušené a plynulo prúdi vykupiteľská myšlienka. Úplné ticho pôsobí často rušivejšie ako pravidelný rytmus slov. Posvätné slová ústnej modlitby sú ako brehy rieky, od ktorých sa odrážajú prúdy našich blúdivých myšlienok a tečú potom správnym smerom. Tú istú úlohu majú zrnka na ruženci, ich posúvanie a šnúra. Duchovný obsah rozjímavých tajomstiev, vyslovovanie slov, pohyby zrníek, to všetko; duch i telo, je upriamené na Boha. Ruženec sa zrodil ako prirodzený sprievod kázni, ako ľudová a konkrétna forma úvah o Kristových tajomstvách. Stal sa stručným obsahom liturgického roka, používal sa v rodinách, bol každodennou domácou liturgiou. Ruženec spája citovú nábožnosť s teologickou presnosťou. Zvyk počítat modlitby je veľmi starý. Na jednom pomníku v Ninive sú vyobrazené dve ženy, ktoré stoja pri posvätnom strome a držia, ako sa zdá, v ruke nejaké modlitbové počítadlo. Ďalší príklad uvádza cestovateľ Marco Polo, ktorý píše o malabarskom kráľovi, ktorý mal na krku povraz so 104 drahokamami, aby mohol počítat modlitby ráno a večer. Niečo podobné sa vyskytuje dodnes u budhistov, ktorí opakujú svoje mantry, čo sú vlastne zvolania, ktoré budhistickí žiaci prijali od svojho guru. Moslimi nosia ruženec so 160 zrnkami a každé zrnko znamená jedno pomenovanie Boha. Dôkazom používania metódy počítania modlitieb je aj poznatok dominikána Wilhema de Nubruka z roku 1253 z návštevy u Turkov, keď uvádza: „nosia modlitebné šnúry, tak ako my.“ Tieto slúžia na ustavičné opakovania Božieho mena, ale vo všetkých jeho obmenách napr. Všemohúci, Vznešený, Milosrdný. Na ruženci je najnápadnejší práve pomocný prostriedok,

ktorým je šnúrka alebo reťaz so zrnkami. Niektoré desať sú vzdialenejšie od druhých. Každých desať menších patrí k jednému väčšiemu a vytvárajú *desiatok*. Takýchto desiatok má celá šnúra päť. Mnohí namietajú, že táto *šnúra modlitby* je len prejavom lacnej zbožnosti, čo je proti Ježišovej pripomienke: *Boh je Duch a tí čo sa mu klaňajú, musia sa klaňať v Duchu a pravde*. Modlitba je stretnutie s Bohom. To stretnutie znamená život. Ruženec patrí k prastarým spôsobom modlitby, ktoré nájdeme už najranejších kresťanských dobách. Z kresťanských dôb sa zachovalo rozprávanie o sv. Pavlovi pustovníkovi, o ktorom sa hovorí, že nabral denne do vrecka tristo kamienkov a jeden po druhom ich vyhadzoval, keď povedal stanovenú modlitbu. Neskôr sa na púšti vyvinula aj iná metóda, veľmi podobná ružencu, ktorú už používali mnísi v Kelii a Sketis. Išlo o to, že mních si mal určitý počet opakovať apoftegm, čiže slovo, ktoré dostal od svojho učiteľa. Ak mnísi neopakovali apoftegm, hovorili úryvky zo Svätého Písma alebo opakovali rôzne zvolania. Podobný spôsob používala i sv. Klára. Oveľa praktickejšie sa ukázalo vziať povraz s uzlíkmi. Keď sa oba konce spojili, vznikla tzv. *korona, otčenášový povraz*. Otvorená forma modlitbového počítadla sa nosila zavesená pri páse a dlho sa udržala napr. v Anglicku. Neskôr sa uzly na povraze nahrádzali zrnkami, jadrami, drievkami, ale aj perlami a drahokamami. Podoba ružencovej modlitby sa už v prvých storočiach po narodení Krista používala hlavne v kláštoroch. Bola to pomôcka pre mníchov, ktorí nevedeli čítať. Recitovanie biblických žalmov sa nahradilo stopäťdesiatimi modlitbami Zdravas. Modlitby boli rozdelené do troch skupín po päťdesiatich a pripojili sa k liturgii hodín. Túto formu prijali neskoršie aj nábožní laici, ktorí sa pripájali k predpísanej modlitbe mníchov. Modlitba tohto druhu bola vytvorená invokáciami a prosbami, v ktorých sa myšlienka len nepatrne mení. Aj pri modlení žalmov sa medzi jednotlivé verše vsúvala opakujúca sa výzva k modlitbe, *antifona*. Niektoré pramene sa pri pohľade na vznik a vývoj ružencovej modlitby rozchádzajú. Jestvujú aj spoločné body, ktorých je množné pridržiavať sa pri skúmaní histórie tejto modlitby. Tento *laický breviár*, ako sa obvykle nazýva ruženec, vznikol ako potreba doby a z túžby ľudí po modlitbe. Hoci prešiel úpravami a zmenami, aj dnes vystihuje túto skutočnosť. Je jednou z metód, ktorá môže človeka priblížiť k Bohu.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

Svätý Michal archanjel

*Pánovi patrí zem, všetko,
čo na nej žije, svet a tí,
ktorí prebývajú v ňom.
Lebo On na moriach ju založil,
riečkami popretínal.*

*Kto vstúpiť smie
na horu Pánovu?
Kto postaviť sa
na Jeho svätom mieste?
Človek rúk nevinných
a srdca čistého, ktorý si dušu
pred márnosťou chráni
a neprisahá falošne.
Dostane sa mu
Pánovho požehnanie
a spravodlivej odmeny
od Boha jeho spásy.
Toto je národ tých, čo na Teba
sa pýtajú a Teba hľadajú,
ó Bože Jákobov.*

*Ó brány, pozdvihnite svoje
hlavice, roztvorte náruč,
vráta večnosti,
aby Kráľ slávy vstúpil!
Ktože je ten Kráľ slávy?
Hospodin udatný a mocný,
Hospodin silný v boji!*

*Ó brány, pozdvihnite svoje
hlavice, roztvorte náruč,
vráta večnosti,
aby Kráľ slávy vstúpil!
Ktože je ten Kráľ slávy?
Hospodin zástupov,
On je Kráľ slávy!*

Prvá kniha žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Podobnosť s Kristom

Od ľudí, ktorí majú niečo spoločné, všetci očakávame podobnosť v ich správaní a vo vyznávaní ich hodnôt. Čakáme, že približne rovnako zmysľajú, že u nich nájdeme veľa styčných bodov. Ak sa stretne s opačnou praxou, tvárim sa prekvapene a čudujeme sa, ako je to možné. Očakávali sme viac, no skutočnosť je iná. Vôbec nemáme na mysli vonkajšie znaky, skôr nás zaujímajú tie vnútorné.

Ježiš kráča so svojimi učeníkmi. Ide o jav, ktorý je pomerne častý. Navonok sa zdá, že Ježiš a učeníci majú veľa spoločného. Ak by si však nestranný pozorovateľ pozornejšie všimol atmosféru ich stretnutia podľa evanjelia dvadsiatej piatej nedele, zostal by zarazený. Zmohol by sa iba na otázku: „Čo majú títo spoločné?!“ Ježiš hovorí o podstate svojho poslania, keď spomína utrpenie, umučenie a zmŕtvychvstanie. Od apoštolov by sa teda očakávalo porozumenie pre Ježišovú misiu. No na prekvapenie všetkých oni medzi sebou debatujú, kto má vyššie postavenie! Koľko vynaložil Ježiš energie, aby učeníkov usmerňoval, formoval, vychovával, a účinok? Zatiaľ nedostatočný. Zatiaľ. Čo nám to pripomína? Odvekú kritiku do radov veriacich: „Prečo nežijú ako Kristus? Čo už len majú spoločné s Mesiášom, ktorý prináša spásu?!“ Z časti je kritika opodstatnená. Čo robíme my, aby bol v nás viditeľný Kristus?

Ježiš sa často rozprával s nebeským Otcem. Svätopisci hovoria o jeho častých pobytoch na osamelom mieste, aby vzápätí vstúpil do života mnohých ľudí, aby ich povzbudil, potešil, napomenul, prípadne pokarhal. Radi kritizujeme, usmerňujeme, rozhorčujeme sa nad krivdou, vyjadrujeme nespokojnosť. Sme však radi osamote s Pánom? V samote a v tichu modlitby v nás môžu dozrievať riešenia navonok neschodných životných problémov. Sami pred Bohom sa učíme hľadať cestu k ľudským srdciam, ktoré sa zdajú zatvorené. Tam, v intímnej atmosfére s Pánom, hľadáme spôsoby, aby sme dokázali iných pochopiť, potešiť, napomenúť, povzbudiť. Ak chceš napodobniť Krista, hovor najprv s ním, aby si ho pochopil a prijal! Potom dosiahneš, že sa niektorí predsa len opýtajú: „O čom si sa po ceste životom rozprával s Pánom?“ Nebude ich k tomu viesť iba zvedavosť, ale jasné znaky Pánovej prítomnosti v nás.

ŠTEFAN VITKO

Oznamy

Dopravný prostriedok je dnes pre mnohých z nás najpoužívanejším prostriedkom, ale zároveň aj najnebezpečnejším, pri ktorom zhasinajú mnohé ľudské životy bez rozdielu veku. A preto v nedeľu 30. septembra 2012 po svätej omši o 10,00 h. budeme prosieť svätých anjelov strážnych o ochranu a pomoc na našich cestách a požehnáme všetky dopravné prostriedky (auta, motocykle, bicykle ...).

O neprítomných len dobre

O ľuďoch sme si zväčša zvykli hovoriť zle, ak pri tom nie sú. Stačí, aby sa dotýčaný objavil, a v tej chvíli zmĺknu všetky zlé reči. Do tejto nedôstojnej, no pritom zbabelej hry, sa dokonca zapájajú aj dobrí ľudia.

Neprítomný človek je vhodnou obeťou. Nemôže sa brániť. Nemôže oponovať. Nemôže sa nám pozrieť do očí. To, čo robíš, je ako rana od chrbita. Skrze tvoje slová sa neprítomný človek stáva v očiach tvojich poslucháčov niekým celkom iným. Namiesto dobrého je zlým. Namiesto priateľa je nepriateľom.

Tak sa nevinní stávajú odsúdenými. Tak sa rúcajú manželstvá a trhajú rodiny. Tak zanikajú priateľstvá. Celé ľudské spolužitie prenikne a nakazí jed.

O svojich blízkych sa vyjadruj tak, ako keby boli pri tebe. Ten, čo sa o iných vyjadruje v dobrom a tieto názory aj šíri, dokáže robiť zázraky.

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Sväté omše v 25.týždni cezročného obdobia (B)

24.IX. pondelok *«Missa tridentina»*

18.00 *Za farníkov*

25.IX. utorok

18.00 *Za Ľ Jarolíma Deáka, rodičov a sestru*

26.IX. streda

18.00 *Za Ľ Štefana Kulifaja, syna Štefana a rodičov*

27.IX. štvrtok

17.15 *Adorácia + posvätný ruženec*

18.00 *Za Ľ Cypriána Macáka a rodičov*

28.IX. piatok *Sv. omša za účasti detí (detská)*

18.00 *Za Ľ Máriu Bednárikovú a Martu Nagyovú – nedožitých 100 rokov*

29.IX. sobota *Svätého Michala, Gabriela a Rafaela, archanjelov, sviatok*

08.00 *Za Ľ Štefana a Štefánium Sýkorových, deti a zaťov*

Upratovanie kostola č.d. 176 – 202

30.IX. 26.nedeľa v cezročnom období (B)

08.00 *Za Ľ Miroslava Kublihu*

Lektori: *Jurčovičová M., Hrdlovičová E.*

10.00 *Za Ľ Pavla a Máriu Jamrichových*

Lektori: *Hrdlovičová K., Šuplatová M.*

14.00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

24. IX. pondelok sv. Gerard, biskup a mučeník

25. IX. utorok sv. Kleopas, Pánov učeník

26. IX. streda sv.Kozma a Damián, mučeníci

27. IX. štvrtok sv.Vincent de Paul, kňaz

28. IX. piatok sv.Václav, mučeník

29.IX. sobota sv.Michal, Gabriel a Rafael, archanjeli **sviatok**

Ďakujem Ti, ktorý si tam hore!

Nedôveruj takej radosti, ktorá nie je zároveň aj vďačnosťou.

Theodor Haecker

Majsterka tenisu práve vyhrala Wimbledonský pohár, hodila sa na kolená a ďakovala „Ježišovi, alebo tomu, ktorý je tam hore“. Zrejme nebola kresťanka, ale ovládol ju búrlivý pocit radosti a ten potreboval adresáta. Lebo keď sa človek cíti obdarovaný, predpokladá to darcu. Preto mohol aj duchaplný anglický konvertita Gilbert Keith Chesterton povedať: Neveriaci nie je nikdy vo väčších rozpakoch ako vtedy, keď by sa chcel poďakovať, a nevie komu.

Vďačnosť je elementárna potreba. Nikto si nedal život sám. Režisér určil čas nášho výstupu a vyzbrojil nás pre úlohu, ktorú určil tiež on.

My pravdaže môžeme svoju rolu poukázať, vyvíeť nejakú hlúposť, previniť sa. V tom prípade je to náš vlastný príspevok a my zaň musíme niesť zodpovednosť. No každý dobrý dar prichádza z iných rúk, prichádza koniec koncov od Darcu všetkých dobrých darov, a preto ho máme prijať s vďačnosťou a poďakovať sa zaň. Táto vďačnosť za dobrodenie daru je pre radosť natoľko charakteristická, že filozof Theodor Haecker priam varuje pred radosťou, ktorej by vďačnosť chýbala.

Cirkev nás nabáda, aby sme v každom dare nielen spoznávali Boží dar a ďakovali zaň, ale aby sme Bohu ďakovali predovšetkým „za jeho veľkú slávu“. Srdce, ktoré je plné takej vďačnosti, sa nemôže hádať s Bohom, nemôže zatrpknúť a zúfať, neutápa sa v otázkach a nárekoch, ale v každom dare poznáva milosť Božej dobrotivosti.

Najzriedkavejšia cnosť

*Ak sám nevieš mlčať, prečo by to mal vedieť druhý?
Stará skúsenosť*

Pretože dnes sú niektoré cnosti už takmer zabudnuté, nastolil katechéta šikovne otázku: „No povedzte, ktorá je najzriedkavejšia cnosť?“ A rozprúdila sa živá diskusia.

Odpovede boli rozmanité. Najčastejšie sa objavovala vernosť a vďačnosť. Ale keď mali povedať, či sa medzi príbuznými a známymi nenájde trochu vernosti a vďačnosti, nevyznali odpovede už celkom negatívne.

A tak katechéta vítal ďalej: Predpokladajme, že máš veľké tajomstvo, o ktorom by si mohol povedať nanajvýš jednému človeku. Koľko takých dôveryhodných ľudí poznáš?

Hm, teraz sa už ozývali pochybnosti dokonca aj ohľadne matky a otca, tým viac ohľadne kamarátov a kolegov. Kto z vás už mal priateľa, ktorý by dokázal bezpodmienečne mlčať? Absolútne mlčať? Každý, kto druhému niečo zveril, čo ani on sám nemal povedať ďalej: „Nesmieš to však nikomu povedať!“, už vlastne priznal, že nedokáže mlčať. Prečo by ten druhý mal byť mlčanlivejší?

A tým aj našli to pravé slovo: mlčanlivosť. To je tá najzriedkavejšia cnosť. Rovnako medzi mužmi ako medzi ženami.

Aj nedostatok ti bude na osoh

*Urobiť chybu je ľudské. Uznať chybu je ľudsky veľké.
Napraviť chybu je ľudsky veľkolepé.*

„Z každej buriny vie urobiť chutný čaj!“ chválili našu tetu Kláru. Lebo nielen z lipy a kamiliek, ale aj zo žihľavy a jablčných šupiek vyrobila nápoj, ktorý sa veruže dal piť. Pri všetkom ide o správne použitie. Elektrina napríklad môže budovať, ale aj ničiť. Kofeín môže liečiť, ale aj otráviť. Omyly nás môžu posúvať dopredu, ale aj hodiť naspäť.

Problém nie je v tom, že robíme chyby, ale v tom, že sa z nich nepoučíme. Keď sa dieťa, ktoré sa popálilo, naučí opatrnejšie zaobchádzať s ohňom, bolesť mu bola na osoh. Keď sklamaný človek uzná, že ľpel na nesprávnych očakávaniach, a teraz dá prednosť kyslej pravde pred sladkou klamnou predstavou, potom mu to sklamanie len osožilo.

Svätý Augustín vzal slová ôsmej kapitoly Listu Rimanom, v ktorých Apoštol hovorí, že „tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré“, tak dôsledne, že dodáva: *etiam peccata*, teda aj hriechy!

Tieto dve útešné slová *etiam peccata* si zobral Paul Claudel za motto svojho najvýznamnejšieho diela, za motto drámy *Hodvábna črievička*. A pridal k nim portugalské príslovie; Boh píše rovno aj na krivých riadkoch.

Max Rossler „Objav radosť“

Nemám človeka

(Jn 5, 1 - 3a.5 - 16)

Ježiš za svojho života stretol veľmi veľa nešťastných a chorých ľudí. Mohol vyliečiť všetkých, aj teraz by to mohol urobiť, ale neurobil to. Neprišiel preto, aby liečil chorých, ale aby nás zachránil a vykúpil.

Ukázal, že žiaden človek nemá byť pre druhého celkom cudzí. Že človek patrí k človeku. Tak ako vlna nemôže existovať sama pre seba, ale má účasť na vlnení oceánu. V dnešnej Ježišovej situácii nikto neprosí o uzdravenie. Je to skôr bieda človeka, ktorá prosí. Pravá láska nečaká, až keď ju niekto poprosí. Ona koná a nepočíta zásluhu!

Tridsaťosem rokov vyjadruje vnútornú beznádej, ktorá je podčiarknutá vzťahom - nemám človeka. No teraz pri jazere Betezda - dome milosrdenstva, v tomto čase, z beznádeje sa prebúdzajú nádeje.

Je veľkým požehnaním, ak si chorý uvedomuje svoju chorobu. Najnebezpečnejšia choroba je tá, ktorá už nebolí, ale nezadržateľne pracuje. Veľmi ťažko sa lieči a Ježiš ju stretá na každom kroku - viera, hriech, tvrdosť srdca, nenávisť, opovrhnutie človeka človekom.

Uzdravený nevedome zhrešil toho istého dňa, keď doniesol správu, že je to Ježiš, ktorý ho uzdravil v sobotu.

My ľudia často zostávame so svojou chorobou i s vnútorným malomocenstvom vo svätyni. Je potrebné ísť do veľ'svätyně a obmyť sa milosťou Ducha Svätého.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Kvas, ktorý pretvára svet

„Povedal im ďalšie podobenstvo: Nebeské kráľovstvo sa podobá kvasu...“ (Mt 13, 33).

Sme azda znechutení, že dnes sa zdá toto prekvasovanie sveta Božím Duchom takmer neúspešné a bez nádeje? Nebojme sa! Božie kráľovstvo rastie podľa podobenstva predovšetkým Božou mocou. Boh sám dáva vzrast. Od nás žiada len to, aby sme sadili a polievali.

Tak to bolo cez celé dejiny. Božie kráľovstvo rástlo v prostredí a za okolností na neuverenie ťažkých. Ako sa mohlo stať, že z usadeniny sveta, ktorá sa utvorila v západnej Európe v čase Gótov, Frankov, Longobardov - čo všetko sa pomiešalo s príslušníkmi úpadkového rímskeho impéria a utvorilo mozaiku rozličných národov, ktoré v počiatkoch vynikali poväčšine len divokosťou, nenávisťou, ľstivosťou, zmyselnosťou a násilím - ako sa mohlo stať, že z tohto všetkého sa zrodil gregoriánsky chorál, kláštory a katedrály, Prudenciova poézia, Moralia Gregora Veľkého, Božie mesto svätého Augustína, Danteho poézia, Summa svätého Tomáša? Ako z toho všetkého vyrástli toľkí čistí, obetaví a hrdinskí svätci? To bola Božia sila!

Táto Božia sila pôsobí aj dnes a môžeme jej dôverovať. Dostali sme príkaz, aby sme boli kvasom. Dajme sa teda k dispozícii. Jedni z nás majú poslanie naliehavým slovom hlásať evanjelium. Druhí majú osobitný dar modlitby a vyprosovania. Od niektorých sa žiada, aby obetovali čas, dali k dispozícii rozum i majetok. Od ďalších sa očakáva, že obetujú svoju slobodu, že prinesú krajné obety, ktorých zmysel zostáva zatiaľ skrytý. No cez všetky tieto služby a dary máme byť všetci kvasom. Máme obnovovať život, máme všetko posväcovať. Tak máme tvoriť dejiny Cirkvi vo svete. To, čo sme obnovili, možno tiež raz zostarne. Ale po nás prídu ďalší a tí budú vo svete novým Božím kvasom.

Našou povinnosťou je pripravovať nových ľudí, ktorí by po nás mohli byť novým kvasom. Tak sa v Kristovej Cirkvi omladzujú podujatia a inštitúcie - omladzujú sa tí, ktorí tieto podujatia a inštitúcie oživujú a dávajú do pohybu. Prežívajme preto svoje životy v rozmanitosti tak, aby sme ich prežili ako službu a obeť. Z toho mála, čo znamenáme, nech raz, hoci nevieme ako, vzídu nevypočítateľne pozhnané výsledky.

Búrka na mori

Na Genezaretské jazero sa náhle znesie víchrica. Lodka s apoštolmi sa zmieta a už-už sa potápa. Ježiš spí v zadi lodky. Zobudia ho a bezradní volajú: „Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme?“ Keď utíšil búrku, povedal im: „Čo sa tak bojíte? Ešte stále nemáte vieru?“ (Mk 4, 38-40) To bolo pre apoštolov nové zjavenie veľkosti ich Majstra.

Dobre si všimnite! Ježiš utíšil víchricu na prosbu učeníkov. Ale zároveň pokarhal ich modlitbu. Či ich nemal skôr pochváliť, že prosili, že sa modlili, že tým prejavili vieru a obracali sa na správne miesto - na Ježiša? On však pokarhal to, čo by sme my chceli chváliť. Prečo? Podľa neho prosba apoštolov nebola zrejme pravá modlitba, lež modlitba nedôvery, nepokoja, pochybnosti. Poznali ho a mali dôverovať, aj keď videli, že spí. Ježiš zrejme čakal od nich viac, než prejavili - v prítomnosti svojho Majstra mali dôverovať. Dôvera v Ježišovu starostlivú lásku je viac než očakávanie viditeľných zázrakov.

To je poučenie aj pre nás. Aj my skusujeme častejšie

víchrice než zázraky utišenia. Máme dôverovať aj vtedy, ak Ježiš mlčí a zdanlivo spí. Vie o nás! Ježiš odmietal stále očakávanie zázrakov. Nechcel sa presadzovať pomocou udivujúcich činov. Keď Židia žiadali od neho nové a nové zázraky, odmietal tento ich postoj. Niekedy, keď urobil zázrak, urobil to takmer nerád. Inokedy zas urobil zázrak ticho a skryto, zo súcitu a lásky, a kázal ľuďom mlčať. Videl, že zázraky často odpúťovali ich pozornosť od vecí podstatných, na ktorých mu záležalo najviac - od jeho duchovného poslania.

Ježiš často odmietal robiť zázraky. Nechcel, aby ľudia chápali jeho evanjelium a jeho osobné poslanie ako výnosné podujatie - pridaj sa k Ježišovi, a budeš zdravý i bez liekov, budeš mať chlieb, bude sa ti dariť!

Aj my túžime po zázrakoch. Keď sme v núdzi, ideme do kostola. Sľubujeme dary a čakáme zázrak. Ale ustavičné zázraky, uzdravenia a iné Božie zásahy by nám asi málo osožili. Mnohým by sa taký život páčil možno natoľko, že by ani netužili po večnosti s Bohom.

Ježiš poznal túto odvekú slabosť ľudí. Išli za ním, lebo chceli zázraky, chceli chlieb. Hľadeli na zázrak a prijímali rozmnožené chleby, ale neľadeli na neho. Hľadeli na seba! No Ježiš sa nezjavoval iba v zázrakoch, lež v každom slove. Jeho slová však ľuďom unikali. Len nemnohí z poslucháčov sa naučili vidieť najväčší zázrak v Ježišovi samom - zázrak Božej lásky a dobrotivosti.

Ježiš nechcel priťahovať ľudí k sebe osľuhujúcimi zázrakmi. Ani nechcel, aby ľudia prichádzali k nemu z vypočítavosti. Chcel priťahovať pozorné duše, ktoré si všímali predovšetkým tiché zázraky jeho vernosti a lásky, ktorými zjavoval Otca. Niektorí ľudia okolo neho si pozorne všímali jeho chudobu, obetavosť, odriekanie, milosrdenstvo, oddanosť Otcovi a lásku k ľuďom. Šli za ním až na krížovú cestu, až pod kríž, kde uskutočnil najväčší zázrak vernosti a lásky - dal v oddanosti Otcovi život za priateľov. Ale práve túto lásku chápali ľudia najmenej. Preto nechápali ani kríž. Nemali pre tento zázrak cit. Neboli schopní pochopiť, že na tejto zemi možno až takto milovať.

Aj my dnes stojíme pred týmto zázrakom nechápavo. Nevieme doň vniknúť a zostávame chladní. Ježiš svojím zázrakom lásky narážal na nepochopenie od začiatku až do konca. Ľudia nechápali jeho pokoru a službu. Ukáž sa svetu! -radili mu príbuzní. Potom boli všetci okolo neho sklamaní - jeho obec i jeho národ. A s týmto sklamaním stáli aj pod krížom.

Čo my? Chápeme kríž? Chápeme Ježišov najväčší zázrak lásky, v ktorom nám bolo darované všetko? Alebo si žiadame stále uzdravenia a pomoc v materiálnych starostiach? Najväčší zázrak sa už stal - na kríži. Zázrak Božieho milosrdenstva. Boh nám v ňom ukázal, ako vážne nás berie i v našej biede.

Ježiš nás nechce ani dnes získavať ohromujúcimi zázrakmi, hoci by ich mohol robiť. Chce nás priťahovať pohľadom z kríža, pohľadom lásky, aby sa dotkol nášho srdca. Potom už robí len tiché a skryté zázraky - v Eucharistii a vo sviatosti zmierenia.

Prosme o milosť, aby tieto zázraky stačili našej viere. Aby sme nepotrebovali iný zázrak, len zázrak Božej lásky, a aby sme vedeli odpovedať naň zázrakom svojej lásky. A prosme, aby sme ho poznali v jednej i druhej, lebo obe lásky - jeho i naša - majú jediný prameň v ňom.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistucespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku